

CARME VIDALHUGUET

CAFÈ DELS OMESOS

Mestratge

AL PROTAGONISTA de *Darrer comunicat*, una de les proses de JV Foix, un altre li dona un paper que un tercer volia que li passés i que diu:

"Ja no hi ha mots per a dir que els mots ja no són mots i que tot just si guardem la paraula [...], els han desvirginats a les redaccions dels diaris, els han vomitats els novel·lastres i els poetastres, els n'han llevat la pell, l'han assecada i l'han feta tibant per als timbals de guerra. Si del·là la paraula teniu encara algun mot per dir, pur

com la brisa matinera, clar com l'estel de l'alba, fort com el vi de les terres costeres, net i novell com la sentor de les glevs girades, no proveu pas de dir-ho: us escurçaran la llengua". Foix era un home poc donat a la conversa, però brillant en el monòleg. Viví en companyia dels estoics, i això dona una actitud de rigor moral davant la vida. La seva poètica, que no fa concessions, mostra dues menes de talent: el poètic i el de la intel·ligència. A la cinquena de les *Cròniques de l'ultrason*, un dels pocs escrits en què el "jo" del poema remet directament al poeta mateix, hi llegim: "com ja sabeu, em vaga de nodrir-me amb lectures mentre intento de

La seva poètica, que no fa concessions, mostra dues menes de talent: el poètic i el de la intel·ligència

fixar el meu pensament propi —o que em sembla propi— que se m'origina i que la intel·ligència em corregeix". És innegable que JV Foix és un tot: una voluntat permanent de fer irreductible el seu projecte intel·lectual i el seu escriure fragmentat en tot de gèneres, i és per aquesta raó de densitat i de varietat formal i estilística que la seva obra esdevé, per a molts, rara i complexa. Parlo de Foix per reivindicar un dels aspectes de la seva activitat intel·lectual: el del periodista, l'impulsor

i el col·laborador de revistes i l'ideòleg polític. I és que el seu prestigi com a investigador de poesia, la seva adaptació de les tècniques tradicionals i la temptativa de noves i la creació d'una llengua pròpia han fet passar desapercebut el publicista de l'avantguarda estètica i política. En aquelles aules recent estrenades, grans i lluminoses, de l'Institut de les Borges Blanques, que ara porta el seu nom, Josep Vallverdú ens el va saber fer valorar com l'escriptor essencial per entendre el segle XX i la cultura contemporània a Catalunya. Fèiem COU. De llavors fins ara, Foix mai no m'abandona. Vinyoli, tampoc. Se'n diu mestratge.